

Dashiella, 23 rokov, Rozkvet

Vystrelím ti ružičku

Dobrú mušku som vraj zdedila po pradedovi Paľovi. Bol to vychýrený strelec, dostal za svoje zásluhy aj akýsi metál ešte v prvej svetovej. Ja som už od malička zbožňovala prehrabávať sa prstom v diabolkách, ktoré mával otec v dielni. Keď strieľal na vrabce, čo zobali sliepkam zrno, stála som pri ňom a učila sa nabíjať vzduchovku. Prvýkrát mi dovolil vystreliť z nej, keď sa hárala naša fena. Bol to jediný čistokrvný pes z množstva dedinských orechov, preto sme ju vozili do mesta, kde sa páčila s tučným lenivým kokeršpanielom ako bola ona.

Psy sa motali okolo nášho plota a stačilo, aby otec vystrelil do vzduchu a všetci sa rozprchli. Špinavý Belo s večne zapálenými očami už dávno nikomu nepatril a ničoho sa nebál. Skákal do plota, zatiaľ čo naša fenka nervózne prestupovala priviazaná k búde.

Otec priniesol vzduchovku, nabil a podal mi ju. Chcela som vystreliť do vzduchu, tak som pozrela, či náhodou nevystraším aj vrabce, čo zvykli sedávať na streche humna. Otec mi však sklopil hlaveň a povedal, že ak sa aj do Bela trafím, obyčajná diabolka mu neublíži. Zamierila som na nepokojného psa a vystrelila. Ten slabo zavyl, stiahol pod seba prednú labu a so spusteným chvostom ušiel preč.

Otec na mňa spočiatku pozeral pobavene, potom zostal prekvapený. Chladnokrvne som hľadela za porazeným psom a keď mi otec s pochvalou bral vzduchovku z ruky, sucho som prehodila, že zanáša doprava.

Na drevenú dosku som si potom pribila obrázok diviaka z detskej omaľovánky, postavila ju na stolicu oproti humnovým vrátam a učila sa strieľať s väčšou presnosťou. Keď otec videl ako sa mi darí, doniesol vzduchovku svojmu priateľovi poľovníkovi, aby ju prečistil a dobre vyvážil. Strieľala potom takmer sama a otec, veľmi pyšný na mňa, mi na narodeniny daroval veľkú škatuľu diaboliek.

Keď u nás v dedine bývali hody, všetky deti hneď leteli na kolotoče a húpačky. Mňa otec nechal pri pojazdnej strelnici a vedel, že si môže dať aj desať pív, lebo ma nájde na rovnakom mieste. Stretávala som tam svoju kamarátku Božku, čo mala vrásčitú brázdou medzi veľkými prsiami. Tam jej chlapi občas zo srandy strkali peniaze a ona si ich potom odkladala do samostatnej plechovky, ktorú neukazovala svojmu mužovi.

Kým som strieľala na plechové kačice, dávala mi rady do života. Tvrdila, že sú aj tak cennejšie než krepové ruže. O tie som ja nikdy nestála, na čo by mi bol kus stočeného papiera.

Božka bola veľká feministka. Kázala mi, aby som do školy nosila len nohavice, lebo do tých sa chlapi dostanú ťažšie než pod sukňu.

Mňa sa chlapani v škole buď báli alebo sa mi smiali. Božka hovorila, že aj tí druhí majú strach, len si to nevedia priznať. Žiaden z mojich spolužiakov sa neopovážal priblížiť ku strelnici, kým som pri nej stála ja. Z diaľky sledovali ako so zatvorenými očami nabíjam a zostreľujem jednu plechovku za druhou.

Vždy, keď prišiel ku strelnici Rasťo, čo býval dole pri stanici, Božka s ním odišla preč a mňa nechala strážiť. Postavila som sa za pult so širokým úsmevom. Chalani za mnou poslali Adama, lebo vedeli, že sa mi páčia jeho jamky v lícach. Dala som mu vystreliť asi desaťkrát, netrafil však ani raz. Hodil vzduchovku na zem a nadutý odišiel preč. Nikdy som nechápala ako niekomu môže tak veľmi záležať na nejakej papierovej ruži.

Rok na to bola v strelnici babka, čo predtým predávala lístky. Dovolila mi kúpiť iba pätnásť brokov, potom ma vyhnala preč. Ešte stihla povedať, že Božka už v strelnici nikdy robiť nebude, lebo ju v zime našli zabitú pri maringotke. K babke sa nahrnuli všetci chlapani z dediny. Ona sa na nich usmievala a zakričala mi, že dievča aj tak nemá čo strieľať po kačiciach.

Na narodeniny som dostala od otca úplne novú lesklú vzduchovku a sadu na jej čistenie. Mama sa chytala za hlavu, čo zo mňa bude a gratulanti ma pobádali, aby som im niečo predviedla. Otec ukázal na najvyšší konár vysokého orecha. Viseli tam dva plody, ešte v zelenej šupke. Sľúbil mi sto korún, ak ich trafím. Pomaly som zamierila, potom som tuho zatvorila oči, na čo sa všetci razom rozosmiali. Vystrelila som a moja teta zhýkla. V hrnci s guľášom pristáli dva orechy a oprskali jej blúzku. Položila som tých sto korún pred ňu na stôl, nech si kúpi novú a odišla som strieľať za humno.

Onedlho na to som v sebe objavila ďalšiu zvláštnu schopnosť. V škole sme mali spojenú telesnú s chlapanami a keďže sme sa nemohli pomestiť do malej telocvične, šli sme hrať von futbal. Strelila som do Adamovej bránky dva góly a premenila som jedenástku. Telocvikárka bola naša suseda, tak to povedala otcovi. Mama len gúľala očami, keď ma opitý objímal a radoval sa, že som rodený strelec.

Chodila som na staré zarastené ihrisko, v batohu som si nosila loptu a terč, na pleci mi visela vzduchovka. Otec ma prihlásil do žiackeho futbalového družstva. Nehrali sme podľa komplikovanej taktiky a mňa samotná hra ani tak veľmi nebavila. Mojou špecialitou bolo kopanie penált. Premieňala som ich chladnokrvne a bez zaváhania, chlapani v bráne sa často rozplakali a diváci ich vysmiali, kým mne tleskali aj hostia. Otcovi kamaráti mi vždy po zápase kupovali džúsy a cukríky. Nechávala som ich len tak položené v šatni a odišla som

von. Chalani by si priamo odo mňa nezobrali, o pár minút tam však nezostal ani papierik zo žuvačky.

Počas ďalších hodov sa konal aj futbalový turnaj. Otec ma zapísal do súťaže v kopaní jedenástok a staval sa s naším strýkom, že vyhrám detskú kategóriu. Prvá cena boli nádherné lesklé kopačky. Všetci chlapci sa na ne chodili pozerat' ako na sviatosť oltárnu a Adam sa nad nimi rozplakal. Bol totiž brankár a preto musel chytať a zakázali mu kopat'. Ja jediná som však videla jeho slzy a vtedy som sa rozhodla, že preňho tie kopačky vyhrám.

Keď starosta pred večernou zábavou slávnostne vyhlasoval moje meno, s úsmevom som si kráčala pre cenu. Chalani stáli tesne pod pódiom a niečo si šepkali. Ešte ma fotografovali do okresných novín a kým som zišla dole, všetci boli preč aj s Adamom.

Šla som sa ku strelnici presvedčiť, či ma šedivá babka minulý rok neoklamala. Za pultom však stál úplne cudzí opitý muž a nadával, že mu zmizla jedna vzduchovka. Cestou domov som si predstavovala ako nasledujúci deň nechám Adamovi tie kopačky na okne.

Pri dome, čo bol dlhé roky opustený a chalani tam mali niečo ako klubovňu, sa predo mnou zjavil Adam. Zvláštne sa usmieval a zavolať ma dnu. Myslela som si, že sa budeme bozkávať a bola som rada, že mám nohavice. V dome čakali ostatní chalani. Ihneď mi vytrhli kopačky a jeden z nich mi ich hodil do hlavy. Mali tam tú ukradnutú vzduchovku a snažili sa ju nabiť.

Kričala som na Adama, že tie kopačky sú pre neho, že im všetkým môžem na strelnici niečo vystrieľať. Zhodili ma na zem a nasilu mi vystreli pravú ruku. Adam pritláčal moju dlaň k podlahe, ostatní mi sedeli na chrbte a nohách. Ktorýsi z nich mi priložil vzduchovku k lakt'u a vystrelil. Prudko to zaboľelo, v prázdnom dome doznievala ozvena výstrelu ešte niekoľko sekúnd.

Po dedine sa niesol zvuk z kolotočov a doliehal aj dnu. Chalani sa rozutekali, kopačky nechali pohodené pri mne. Vyšla som z domu a povracala sa do priekopy. Kopačky som otrela o trávu, aby na nich nezostala krv, odložila som ich Adamovi ku bránke a dopotáčala sa domov.

Doktori mi ruku zošrobovali, no už nikdy som nebola schopná ju poriadne ohnúť. Mama vzduchovku predala a zakázala mi chodiť na futbal. Adam prišiel na telesnú v nových kopačkách, vraj mu ich otec kúpil za dobré známky. Ja som dostala na narodeniny sukňu.